

Σ. ΝΤ. ΚΡΟΚΕΤ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

1

Θα κάτσω στη θέση μου εδώ πάνω στον λόφο, πίσω απ' το σπίτι. Θα περιμένω. Και θα βλέπω.

Φύλλο δεν κουνιέται κει κάτω.

Γυμνή που φαίνεται στο χιόνι η κοιλάδα. Μόνο το σπίτι, γκρίζο και μονάχο δίπλα στο παγωμένο ποτάμι. Πρέπει να δω τι θα κάνω τώρα που φύγαν όλοι.

Έχω όμως το σκυλί στο κεφάλι μου.

Το σκυλί θα μου πει τι να κάνω. Το σκυλί θα με βοηθήσει.

Άδειο που φαίνεται το σπίτι – ε, σκύλε;

ΕΣΥ ΚΟΙΤΙΑ ΝΑ ΚΑΤΣΕΙΣ ΗΣΥΧΟΣ ΣΕ ΠΟΥΤΙΑ ΔΩ ΤΙΑ ΒΡΑΧΙΑ,
ΓΟΥΛΙΟ.

Ο σκύλος μιλάει όπως πάντα σωστά.

Λέω, η φωτιά στο σπίτι θα 'χει σβήσει τώρα που κανείς δεν την ταΐζει. Γιατί φύγαν όλοι κι εγώ κάθομαι όλη μέρα στον λόφο και κοιτάζω. Ήρθαν και τους πήραν – είδα τα ίχνη στο χιόνι. Φύγαν όλοι.

Έφυγε ο μπαμπάς.

Έφυγε η Μάγδα.

Φύγαν κι οι άλλοι.

Όμως γιατί δεν ξέρω.

Πες μου, σκύλε – τι κάνω τώρα γω;

Βρήκα τον σκύλο έναν χειμώνα στον βάλτο. Κόκαλο, ψοφίμι. Μεγάλος, μαύρος, γέρικος σκύλος. Η γούνα ψωραλέα. Κάποτε όμως ήταν αρχηγός στην αγέλη των Ρινόγκ – τον είδα πολλές φορές στους λόφους που έτρεχε. Άφησα τα κόκαλα και ξάσπρισαν πάνω σ' έναν βράχο πίσω απ' το σπίτι. Το επόμενο καλοκαίρι, το κρανίο ήταν ακόμη εκεί, άσπρο και ξεπλυμένο, και τα δόντια ακόμη κολλημένα στα δυνατά σαγόνια. Και δεν ξέρω πώς, όμως μου μιλούσε.

Κατάλαβα τότε πως είναι ο σκύλος μου. Τον έραψα κι εγώ πάνω στο καπέλο μου και στερέωσα πέτρες στις τρύπες που 'ταν τα μάτια του, για να βλέπει. Παρακάλεσα τον μπαμπά να με βοηθήσει να φτιάξω το δέρμα, στα πόδια του έπεσα. «Δεν αξίζει τον κόπο» είπε. Βοήθησε όμως κι έραψα το κουρελιασμένο τομάρι στο παλτό μου. Από τότε το σκυλί με ζεσταίνει και μου λέει τι να κάνω.

Μερικές φορές, πριν πάω κυνήγι, τον ανεβάξω στη μυστική σπηλιά μου στο Φάρνγκοντ. Τότε νιώθω καλά μέσα μου τη δύναμη του σκύλου. Την πονηριά του. Τα κοφτερά αυτιά και την ψυχρή ματιά του. Τα χρόνια κι η σοφία του βουνού μες στο μυστικό μου μέρος. Και μέσα μου τα χρειάζομαι όμως. Έτσι πιάνω τόσους λαγούς, κατάλαβες;

«Έχεις δύναμη Σπαρτιάτη, Γουίλο» λέει ο μπαμπάς μου. «Έξω στο χιόνι να σ' αφήσω, θα συνεχίσεις να στριγκλίζεις».

Ο μπαμπάς λέει, είμαστε σαν Εσκιμώοι τώρα. Και μου λέει για τους Εσκιμώους και τον πιστεύω. Γεννήθηκε παλιά και ξέρει τι 'ναι Εσκιμώοι.

Βλέπεις, ο μπαμπάς έχει ένα βιβλίο μες στο κουτί με τα παλιά του πράγματα και το βγάζει έξω και μ' αφήνει και το κοιτάζω. Κι εκεί μέσα έχει και φωτογραφίες μ' Εσκιμώους, αλλά οι Εσκιμώοι έχουν παράξενες μούρες, όχι σαν εμάς.

Μερικές φορές, οι μεγάλοι κάθονται στη φωτιά και λένε τα παλιά, πριν παγώσει ο κόσμος. Τότε είχαν όλοι αμάξια και φορτηγά. Κι άλλα πράγματα, όπως ηλεκτρικό και ζεστά μπάνια και νερό που τρέχει απ' τον τοίχο.

Όλο γι' αυτά λένε.

Λέω, όμως, αυτά ήταν παλιά, πριν σταματήσει να δουλεύει η θάλασσα. Και πριν το χιόνι αρχίσει να πέφτει και να πέφτει, χωρίς σταματημό. Οι μεγάλοι γουστάρουν να θυμούνται τα παλιά. Για να μην τα ξεχάσουν τα παιδιά, λένε. Όμως εγώ νομίζω για να μην ξεχάσουν εκείνοι.

Μερικές φορές, κάθομαι στη γωνία με το κρανίο του σκύλου στο κεφάλι. Ξέρω απέξω κι ανακατωτά τις ιστορίες, όμως μπορεί να θέλει να τις ακούσει και ο σκύλος. Σαν τα μικρούλια που κάθονται πρώτα πρώτα, με κάτι κόκκινα στόματα ανοιχτά, σαν ξεπεταρούδια. Τα χάφτουν αμάσητα όλ' αυτά.

Εμένα μ' αρέσει μόνο όταν οι μεγάλοι λένε πράγματα αληθινά, όπως τι γίνεται στην πόλη και στους καταυλισμούς των κλεφταράδων, δίπλα στα ηλεκτρικά σύρματα. Αυτά έχουν ενδιαφέρον, όχι ένα τσούρμο κουραστικοί

ξερακιανοί γκριζογέννηδες να λένε για ζεστά μπάνια και φαγητά. Τι σας τα λέω όμως – θα 'χετε κι εσείς δικούς σας βαρετούς γκριζογέννηδες να σας πρήζουν. Ο μπαμπάς μου είναι καλός όμως. Λέει κι αυτός βαρετά πράγματα για τα παλιά, όμως είναι μπαμπάς μου και τον ακούω λίγο πιο πολύ απ' όλους τους άλλους γενικά.

Μερικές φορές βάζει τα χέρια του γύρω μου και αρχίζει και μου λέει «σ' αγαπώ» κι άλλα τέτοια, που με κάνουν να νιώθω λίγο αλλιώς μέσα μου. Δε με νοιάζει όταν ο μπαμπάς μου αρχίζει να λέει γλύκες. Μόνο που με πιάνει κάτι σαν θέρμη, και σαν να φυσάει δυνατός άνεμος στο κεφάλι μου – και μου 'ρχεται να κλάψω. Δε μ' αρέσει όμως, και του λέω «παράτα μας» και συνήθως μ' ακούει.

Λέω είναι ο μπαμπάς μου όμως, και τον μπαμπά σου πρέπει να τον σέβεσαι. Η μαμά μου πέθανε όταν ήμουν μωρό κι έσκουζα στις φασκιές. Εδώ πάνω γίνεται συχνά αυτό, όταν το χιόνι είναι βαθύ και τα χνότα παγώνουν στον αέρα.

Στο σπίτι μας είναι κι η Μάγδα μαζί μας. Η Μάγδα κοιτάζει τα μικρούλια και δεν τη ζηλεύω καθόλου. Εγώ θα τα 'σπαγα όλα στο ξύλο.

Τουλούμι θα τα 'κανα.

Αλλά κι εγώ έτσι εκνευριστικός θα 'μουν μικρός, κι η Μάγδα με πρόσεχε κι εμένα, οπότε καλή είναι μωρέ κι αυτή. Μερικές φορές κάνει αυτό με τα χέρια της και μ' αγκαλιάζει σαν τον μπαμπά μου. Αυτή το κάνει πιο καλά όμως, γιατί κοιτάζει μην είναι κανείς εκεί γύρω και τη

δει. Είν' έξυπνη η Μάγδα, κι έτσι δε μου πέφτουν ποτέ τα μούτρα και κανένα παιδί δε με φωνάζει κλαψιάρη.

Γιατί έτσι και τσακώσω εγώ κανέναν από δαύτους να κλαψουρίζει, θα του το κολλήσω. Γι' αυτό δε με πολυγουστάρουν μάλλον. Τι με νοιάζει; Τσακώνω ένα σωρό λαγούς. Και κανείς δε μου κολλάει.

Αλλά τι κάθομαι και σκέφτομαι τώρα αυτά; Το σπίτι θα 'ναι πάγος, αλλά πρέπει να πάω να κοιμηθώ μέσα, διαφορετικά θα παγώσω – κι ας φοβάται ο σκύλος. Αφήνω τα ξύλα στο έλκηθρο και λέω στον σκύλο: Άντε, μην ανησυχείς. Και σηκώνω το κεφάλι απ' τα βράχια. Σιγά σιγά όμως.

Ο μπαμπάς άφησε τα δέντρα και μεγάλωσαν όπως θέλουν. Τώρα έφτασαν σχεδόν κάτω απ' την πόρτα και το σπίτι δε φαίνεται από πουθενά, μόνο αν είσαι πάνω στον λόφο. Οι τοίχοι με τις γκρίζες πέτρες είν' ωραίοι και γεροί πάντως. Φαίνεται πως κάναν καιρό να τις ταιριαξουν όλες τόσο ωραία και να τις φτιάξουν έτσι τετράγωνες γύρω γύρω στα παράθυρα. Αυτοί οι παλιοί ήταν ξεφτέρια.

Εκεί γύρω στη μια φορά τον μήνα η Μάγδα τα βάζει με τα σκεβρωμένα γυμνά κλαδιά που βαράνε τους τοίχους. Αλλά τα δέντρα είναι καλά, λένε οι μεγάλοι στη Συνάντηση, γιατί κρύβουν το σπίτι. Κάνεις δεν πρέπει να ξέρει πού είμαστε, μονάχα ο αγρότης Τζέρεντ. Τώρα είμαστε κάπου τρία χρόνια εδώ και δεν έχουμε πρόβλημα. Έτσι έμαθε κι η Μάγδα να μη λέει κουβέντα πια.

Μακάρι να μην τρύπωσε κάνα ξύπνιο πιτσιρίκι στη σοφίτα. Δε θέλω κανένα κλαψιάρικο μες στα πόδια μου αν έμεινα μονάχος.

Το σκέφτηκα κι ήταν σαν να 'φαγα μπουνιά στο στομάχι. Που 'μεινα μονάχος, εννοώ.

Αλλά δεν είν' ώρα για κλάψα τώρα. Είδα τι παθαίνουν τ' αγόρια που τα πιάνει κλάψα. Πάνε και ξεμοναχιάζονται με κάτι κορίτσια στο Μπάρμουθ, κι ύστερα αρχίζουν τα μυξοκλάματα. Αλλά σκάβουν τον λάκκο τους, γιατί τα κορίτσια τα λένε όλα μετά. Και τα μαθαίνω και γω.

Εμένα δε με νοιάζουν τα κορίτσια. Θα με νοιάξουν, λέει η Μάγδα. «Ένα κορίτσι σου χρειάζεται» λέει. Δεν την καταλαβαίνω όταν λέει κάτι τέτοια η Μάγδα, λες και μου λείπει κάτι από πάνω μου. Αλλά τα πόδια και τα χέρια μου τα 'χω, και τα δόντια μου ακόμα. Οπότε δε μου λείπει τίποτα και δεν καταλαβαίνω γιατί μου χρειάζεται κάτι – κορίτσι κιόλας.

Αυτό που μου χρειάζεται, Μάγδα, είν' ένα ΟΠΛΟ. Να τι θέλω να πω. Μαχαίρι έχω. Το πήρε πέρσι ο μπαμπάς απ' τον Τζέρεντ. Για να το κρατήσουμε – για δικό μου. Έπιασα πολλούς λαγούς γι' αυτό το μαχαίρι.

Αλλά δεν έχω όπλο.

Και πού να μου βρει δηλαδή όπλο ο Τζέρεντ; Αγρότης είναι. Ρώτα τον για ελάφια και τομάρια και σ' τα λέει απέξω κι ανακατωτά, αλλά πού να βρει όπλο για έναν αδέσποτο χωρίς χαρτιά; Όμως ο Τζέρεντ έχει όπλο. Με χαρτιά κι απ' όλα. Μου το 'δωσε να το κρατήσω μια φορά. Το 'δωσε και στην Άλις. Αλλά, αν έχεις άδεια σαν αυτόν, μάλλον βρίσκεις ό,τι θες.

Ωραία θα 'ταν να 'χα ένα όπλο τώρα που 'μεινα μόνος. Μια μέρα θα 'χω όπλο. Και πού θα το βρω ξέρω. Δεν το

’χω πει σε κανέναν, όμως μια φορά κατέβηκα πίσω απ’ το Φάρνγκοντ, στον δρόμο με τα ηλεκτρικά σύρματα. Οι κλεφταράδες έχουν καταυλισμό εκεί. Αυτοί θα ’χουν όπλο, κι αν ξανάρθουν του χρόνου το καλοκαίρι, θα μπω να τους το κλέψω. Όταν φύγαν πάλι για την πόλη, πήγα εκεί απέξω και κρύφτηκα στο χιόνι. Κάθισα και μύρισα όλο τον καταυλισμό – απέξω κι ανακατωτά τον ξέρω. Και τώρα τον γυρίζω και νύχτα, στα μουλωχτά, σαν αλεπού. Θα μπω και δε θα με καταλάβουν. Μέχρι που δε θα βρίσκουν τ’ όπλο.

Πολύ μ’ αρέσει αυτό. Να κλέψω από κλεφταρά. Κάτι γέλασε μέσα μου όταν μου ’ρθε η ιδέα.

Αλλά το σχέδιο δεν το λέω σε κανέναν. Έτσι κι αλλιώς ο μπαμπάς δε θέλει όπλα. Άσε που θα θυμώσει άμα του πω για τους κλεφταράδες, γιατί τους τρέμει σαν να ’ναι τίποτα λιμασμένα σκυλιά. Όμως οι κλεφταράδες δεν ξεμακραίνουν πολύ απ’ τα ηλεκτρικά σύρματα, οπότε λουφάζεις εκεί κοντά και την κοπανάς άμα βγουν έξω. Μ’ αυτά τα μάλλινα κουρέλια που φοράν στα πόδια τους δεν πάνε πολύ βαθιά στο βουνό.

Αλλά τι ξέρει ο μπαμπάς; Δεν κάθεται αυτός έξω να μπαλώνει τις παγίδες με σύρμα, κι ο αέρας να τον ξυρίζει, και τα δάχτυλά του να πηγαίνουν όλο πιο αργά απ’ το κρύο. Χίλιες φορές με τ’ όπλο και να τσακώνω κάνα σκυλί πότε πότε, κι όχι όλο τον χειμώνα στο Φάρνγκοντ να κυνηγάω λαγούς με τον χιονιά. Κι ας είμαι ο καλύτερος στο παγίδεμα.

Από κάπου πήρα το ταλέντο, δεν ξέρω πώς. Γεννήθη-

κα έξω στο βουνό και δεν ξέρω τίποτ' άλλο, λέει ο μπαμπάς. Μπορεί να 'χει δίκιο. Όμως δε θα κάτσω όλη μου τη ζωή πάνω στο βουνό, να περιμένω να γίνω γέρος κι αδύνατος. Ο μπαμπάς χάνει τον καιρό του που ονειρεύεται να πάρει άδεια. Όταν δεν τ' ονειρεύεται, θυμώνει. Όμως άδεια δε θα του δώσουν. Εγώ το ξέρω. Αυτός όχι.

Κι ο Τζέρεντ το ξέρει. Αυτός έχει άδεια και ξέρει καλύτερα. Τον αφήνουν να μεγαλώνει τα ελάφια του, να κατεβαίνει στην πόλη να πουλάει πράγματα, να 'χει όπλο, τα πάντα. Και ρεύμα απ' τις κολόνες τού δίνουν κάπου κάπου, και σύρμα γύρω απ' τη φάρμα του, να μην μπαίνουν κλεφταράδες.

Δεν είναι σωστό να μην έχουμε κι εμείς άδεια, λέει ο μπαμπάς μου. Και χαρτιά δεν έχουμε, και δεν μπορούμε να πουλάμε τα δέρματα που φτιάχνουμε. Ο μπαμπάς θυμώνει πολύ γι' αυτά. Αλλά ο Τζέρεντ δεν έρχεται πολύ συχνά, και μέχρι κι εγώ ξέρω πως τον έχουμε ανάγκη. Γιατί δε θα πάρουμε ποτέ άδεια. Σίγουρο αυτό.

Άμα γκρινιάζει ο μπαμπάς, ο Τζέρεντ κάθεται κορδωμένος στο πόνι του και γελάει και λέει: «Άμα δε σ' αρέσει, Ρόμπιν, κατέβα στον δρόμο και σταμάτα κάνα φορτηγό και πήγαινε στην πόλη. Εκεί θα 'σαι νόμιμος, αφού το θες».

Νομίζει είν' αστείο να λέει τέτοια στον μπαμπά μου ο Τζέρεντ. Αλλά ο μπαμπάς μου δε θα μας πάει ποτέ σ' ένα βρόμικο παγωμένο αντίσκηνο στην παραγκούπολη. Να μην μπορούμε να κουνήσουμε και να κυνηγήσουμε και να στήσουμε παγίδες. Όχι, ποτέ. Δε θα κατέβουμε εκεί κάτω στην κυβέρνηση εμείς, κι ας μην πάρουμε ποτέ

χαρτιά. Αλλά ο Τζέρεντ, που κοροϊδεύει τον μπαμπά γι' αυτό, δεν το κάνει αστεία.

«Να δω τι μου 'χεις, Ρόμπιν» θα πει ο Τζέρεντ, και θα κατέβει άγριος απ' το άλογο.

«Θέλουμε βρόμη κι αλάτι και ποτάσα, κι ο Γουίλο ένα μαχαίρι» λέει ο μπαμπάς μου, και δίνει τα λαγοτόμαρά μου και τα χιονοπάπουτσα που φτιάχνει η Μάγδα.

«Και θέλω μολύβια για τα παιδιά» λέει η Μάγδα.

Έχει πάντα δικιά της λίστα.

«Δίνω εκατό γιούαν γι' αυτά εδώ τα δέρματα και δέκα για τα παπούτσια» λέει ο Τζέρεντ.

«Εκατόν δέκα; Χρειαζόμαστε πιο πολλά».

«Χωρίς χαρτιά, Ρόμπιν... Δεν πουλιούνται όσο εύκολα νομίζεις. Εκατόν δέκα μπορώ να δώσω μόνο. Όμως θα φέρω μαχαίρι στ' αγόρι –γνήσιο κινέζικο– και στη Μάγδα μολύβια. Να βοηθήσω προσπαθώ. Τίποτα παραπάνω όμως».

Ο μπαμπάς πάει τότε μες στο σπίτι και βγαίνει μ' ένα απ' τα σκυλοτόμαρα που φύλαγε. Δε θέλει να το δώσει, το ξέρω, γιατί το θέλουμε για να φτιάξουμε καινούριες μπότες.

«Πόσα μ' αυτό εδώ;» λέει ο μπαμπάς μου και κοιτάζει τη Μάγδα. Του κάνει «ναι».

Αν είναι για γούνες, δεν του ξεφεύγει τίποτα του Τζέρεντ, και το βλέπει καθαρά: το σκυλοτόμαρο πρέπει να 'ναι μισός λύκος. Πασπατεύει το τομάρι με τα κοντά του δάχτυλα.

«Δύο για όλα» λέει ο Τζέρντ.

Ο μπαμπάς δεν είν' ευχαριστημένος. Το βλέπω στο πρόσωπό του. Αλλά τι να κάνει; Πρέπει να συμφωνήσει.

Ο Τζέρντ ξετυλίγει τον πάκο του και δίνει στον μπαμπά ένα τομάρι από ελάφι.

«Εκατόν πενήντα δικά σου, άμα μου τ' αργάσεις κι αυτό».

Παίρνει το σακούλι βρόμη που 'ναι δεμένο στη σέλα του και το δίνει στη Μάγδα, μαζί και μια πλάκα σαπούνι. Απ' την Άλις, λέει.

Το πρόσωπο του μπαμπά μου σκοτεινιάζει λίγο τότε, αλλά δε βγάζει άχνα. Όμως πήραμε τη βρόμη, άρα ο Τζέρντ δεν είναι όλος κακός, νομίζω. Γιατί με το σκυλοτόμαρο μας έγδαρε και το ξέρει. Όταν έκανε παιδί με την Άλις και την άφησε να πάει να μείνει στη φάρμα του, μαλάκωσε και μ' εμάς μετά.

«Μην ξεχάσεις το μαχαίρι για το αγόρι» λέει ο μπαμπάς. «Ξεπάγιασε για να βρει τα παραπάνω τομάρια».

Έτσι πήρα το μαχαίρι μου. Αλλά το κέρδισα με τον ιδρώτα μου, που ξεροστάλιασα στο Φάρνγκοντ να δένω παγίδες, με τον αέρα να με παίρνει.

Ο Τζέρντ φεύγει και τότε το σκοτεινό πρόσωπο του μπαμπά μου γίνεται πιο σκοτεινό. Ίδιος με τότε που φωνάζει γιατί φοράω το κρανίο του σκύλου στο κεφάλι μου, ή με τότε που δε μιλάω σε κανέναν.

Δεν καταλαβαίνει – πρέπει να φοράω το κρανίο και

δεν πρέπει να μιλάω σε κανέναν για να τσακώσω σκύλο. Πρέπει να πάρω δύναμη όπως με τους λαγούς, μόνο ακόμα πιο δυνατή τώρα. Γιατί σε μερικά ο σκύλος είναι πιο έξυπνος από λαγό.

Τώρα ο μπαμπάς σκοτεινιάζει, γιατί σκέφτεται την Άλις, νομίζω. Ήταν δεκατέσσερα όταν έκανε μωρό, αλλά τα κορίτσια πρέπει να κάνουν μωρά μόνο άμα μεγαλώσουν, κι ας μπορούν κι από πιο μικρές.

Αυτό λένε όλοι οι μεγάλοι στη Συνάντηση.

Όμως η Άλις η αδελφή μου έκανε μωρό με τον Τζέρεντ, κι ήταν μόνο δεκατέσσερα. Κι αυτός γέρος γκριζογένης. Αλλά δεν ξέρω γιατί σκοτεινιάζει το πρόσωπο του μπαμπά μου. Πήραμε τη βρόμη. Και το σαπούνι. Στη Μάγδα αρέσει το σαπούνι, το ξέρω.

Η Μάγδα βάζει το μπράτσο της γύρω απ' τον μπαμπά μου. «Πήραμε τη βρόμη, Ρόμπιν» λέει.

Της διώχνει το χέρι. Τα μάτια του μπαμπά τρέχουν νερό, νομίζω. Δεν είμαι σίγουρος. Όταν τα βλέπω, το πρόσωπό μου γίνεται κόκκινο. Φεύγω αμέσως απ' το σπίτι, γιατί έχω σεβασμό κι είναι ο μπαμπάς μου, και προσπαθώ να ξεχάσω τι είδα.

Να σου πω, μπορεί να πάω να κλέψω όπλο απ' τον Τζέρεντ, όχι απ' τους κλεφταράδες. Πιο εύκολο θα 'ναι, γιατί ο Τζέρεντ είναι γέρος και μένει τον χειμώνα στο βουνό, σαν τους παππούδες του παλιά. Στο καταχείμωνο δεν έχει πολλά να κλέψεις, κατάλαβες;

Όμως δεν ξέρω γιατί κάθομαι και σκέφτομαι όλ' αυτά. Έχω πιο σπουδαία πράγματα να σκεφτώ. Ένα, κρυώνω που

κάθομαι στο χιόνι έξω. Δύο, πρέπει να φτιάξω σχέδιο. Δεν ξέρω γιατί μιλάω για τους άλλους στο μυαλό μου.

ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΣΤΡΑΒΑ.

Γιατί;

Όμως χαίρομαι που μου μιλάει το σκυλί. Μισός λύκος πρέπει να 'ναι αυτός ο σκύλος – τόσο έξυπνος είναι.

ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΣΤΡΑΒΑ, ΠΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΣΠΙΤΙ ΤΩΡΑ. ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ, ΑΓΟΡΙ. ΚΑΙ ΜΕ ΟΠΛΟ Ή ΧΩΡΙΣ, ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΡΧΙΣΕΙΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΩΡΑ. ΜΕ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΑΣ ΠΟΥΜΕ, ΚΑΙ ΠΟΥ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΝ Η ΑΓΕΛΗ ΣΟΥ ΕΦΥΓΕ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ.

Βλέπεις, το 'ξερα. Ο σκύλος θα βοηθήσει.

ΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ

ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΓΩΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΚΟΚΑΛΟ

ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΚΟΨΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ.

Ο δεκαπεντάχρονος Γούιλο ζει στο γυμνό και αφιλόξενο τοπίο μιας νέας εποχής παγετώνων, σε ένα μέλλον που φαντάζει εφιαλτικά κοντινό. Πάνω στις χιονισμένες βουνοπλαγιές στήνει παγίδες για να πιάνει λαγούς και να συντηρεί τους δικούς του, που έχουν επιλέξει να ζουν «αδέσποτοι» στο βουνό, παρά να υποκύψουν στην καταπίεση της κυβέρνησης. Όταν μια μέρα γυρίζει σπίτι του, ανακαλύπτει ότι ολόκληρη η οικογένειά του έχει εξαφανιστεί. Και ύστερα από μία νύχτα ολομόναχος στο άδειο σπίτι, καταλαβαίνει ότι δεν πρόκειται να γυρίσουν πίσω. Μόνος και αντιμέτωπος με πολλούς κινδύνους, ο Γούιλο φορτώνει το έλκηθρό του και ξεκινάει για ένα τρομακτικό ταξίδι μέσα στο χιόνι: ένα ταξίδι επιβίωσης, περιπέτειας, φιλίας και αυτογνωσίας – με μοναδικό οδηγό το πνεύμα του σκύλου που ζει μέσα στο μυαλό του.

